

Det var særlig Blaabærrene, der fristede Hyrderne. Tranebærrene var for sure, og Rævlinger var ikke noget at spise — blev der fortalt dem — for dem tilsede Ræven paa. Det var derfor de hed Rævlinger. Rævlingsaft var ellers meget sød, og lidt — men kun forsvindende lidt — blev der ogsaa plukket og tilberedt til det hjemlige Husapotek, som man dengang ofte klarede sig med. Nu under Krigen er Rævlingen brugt og koster i Detail 1,25 Kr. pr. Pd. — Fuglene satte stor Pris paa Rævlingen og fortærede en Mængde, og trods alt — Ræven foragtede dem heller ikke.

Tyttebær fandtes ikke.

Nu er Bærrene omtrent forsvundne fra disse Egne. Som før nævnt har de store Plantager bredt sig over Egnen og har ødelagt Vækstbetingelserne. Trives Bærrene endnu paa enkelte Pletter, er disse utilgængelige. Bærplukningen i Eventyrets Land er omtrent blevet »en Saga blott«.

P. M. Gundersen.

Østersfiskeri.

Den gamle Fiskeskipper Jens Bakken Pedersen, fortæller om Østersfangst.

Jeg er født i Hjerting, Guldager Sogn, den 17. December 1858, efter min Konfirmation kom jeg ud at sejle paa Langfart, senere blev jeg Fisker, saa jeg har prøvet lidt af hvert paa Havet.

I 1880 vilde Lambert Sørensen fra Hjerting prøve at skrabe Østers og henvendte sig da til mig, om jeg vilde være med? Jeg sagde straks »Ja«.

Det var i Tiden, sidst i August og en Del af Sep

tember Maaned, inden Hvidlingfiskeriet begyndte, at Lambert Sørensen vilde prøve Østersfangst.

Lambert Sørensen var Vestkystens førende Fisker, og med paa alt nyt. — Det gamle Krogfiskeri revolutionerede han fuldstændig, og lagde det om til Stordrift.

Fiskeskipper, Jens Bakken Pedersen.

Til Østersfiskeriet havde vi en Robaad, en stor fladbundet Kane, og saa fik vi hos Smeden lavet en Skrabber, det var en Jernramme ca. 1½ Alen bred, og 1 Alen høj, med en Pose af Ringe der var ca. 3 Tommer i Diameter, Ringene var smedet af meget tynde Jernstænger. Til de korte Sider af Jernrammen, var tilsnittet to Jernstænger ca. 2 Alen lange, og de to lange Ender var derefter samlet i en Ring, hvor Slæbetovet eller Rebet fra Baaden blev fastbunden.

Østersskrabningen foregik to Steder. — Mellem Esbjerg og Albuen paa Fanø, nærmest Fanø, var der en Østersbanke, og mellem Sønderho og Ribe, nærmest Sønderho var den anden Østersbanke, den saakaldte Kjelsing Banke. Paa disse to Banker skrabede vi Østers, men det var, siger Jens Bakken Pedersen, det værste Slid, jeg som Fisker har været med til, og saa var Fortjenesten meget lille.

Det var et Hestearbejde at hive Slæberen op i Baaden, eller saa højt op, at vi kunde faa den ryddet for Blaamuslinger, for af disse fik vi flest, undertiden var der kun nogle faa brugbare Øster i Skraberens, vi maatte da atter smide den i Vandet, og have fat i Aarerne for at ro og dermed slæbe Slæberen, vi kunde tydelig mærke, naar den var stoppet, thi da kunde vi ikke magte at ro længere, og maatte saa have Slæberen op igen, dette at kaste Skraberens ud og hive op samt rense Posen med de skarpe Muslinger og Østers kunde Hænderne ikke holde til, vi arbejdede derfor med tykke Luffer paa Hænderne, desværre holdt Lufferne saa kort til Arbejdet, vi maatte stadig have nye.

I Baaden havde vi nogle Tønder til vor Østertfangst, som vi sejlede til Nordby og solgte.

Det var ikke hver Dag vi havde saa meget Fangst, at vi sejlede til Nordby, undertiden blev vi ude i Baaden Natten over med Haab om, at vi næste Dag kunde faa nogle af vore smaa Tønder fyldt.

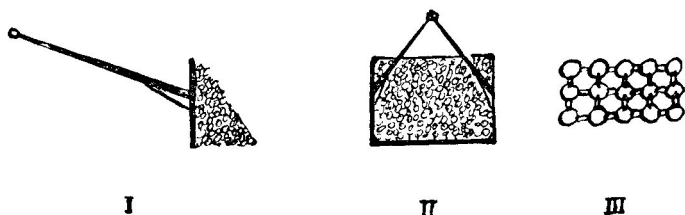
Som sagt, det gav mere Arbejde end Penge, men det var jo i en Tid, hvor vi ikke havde andet at bestille, men saa snart Hvidlingfiskeriet begyndte forlod vi Skraberens og den store fladbundede Kane.

Men trods det meget Arbejde og sløje Fortjeneste, skrabede vi alligevel Østers en kort Tid i 5 Aar.

De to Østersbanker, siger Jens Bakken Pedersen, er nu fuldstændig oversandet, og alt er dødt.

Ogsaa i Hjerting Bugt har der været Østers. Herom fortæller Fiskeskipper S. P. Sørensen, født 28. Marts 1876 paa Øen Langli i Hjertingbugten, følgende: »Jeg har helt fra helt lille og Livet igennem kun interesseret mig for Fisk og Fiskeriet, og er saaledes lige saa godt kendt i Farvandet fra Hjerting og udefter som i mine egne Bukselommer, som man siger. — An-

gaaende Østers da er der ikke Tvivl om, at der i tidligere Tid har været Østers og sikkert mange. — Jeg kender udmærket godt Lambert Sørensens og Jens Bakken Pedersens Østersfangst, og senere ved jeg, at een og anden af de gamle Fiskere i Farvandet har ligget og skrabet Østers for egen Fornøjelse og tjent en Skilling derved.

En Østersskraber.

Fig. 1 set tra Siden. Fig. 2 set forfra. Fig. 3 Jernnettet til Skraberens er sammensat af Jernringe ca. 3 Tommer i Diam., for at alle smaa Østers samt Blaamuslingerne tildels kan slippe igennem. Selve Skraberens er af Jern, Rammen er ca. 1 Al. høj og ca. 1 1/2 Al. bred, og i Siden af Rammen er tilnippet to Jernarme. een fra hver Side, godt 2 Al. lange, og samlet i en Ring, hvori Østersfiskerne kan binde et Tov, naar der skrabes.

En Gang lige efter Aarhundredeskiftet var der i en 14 Dages Tid en Baad eller to fra Østerskompagniet sendt hertil for at skrabe eller rettere, undersøge Forholdene. — Undersøgelsen begyndte oppe i Hjertingbugten, og ud gennem Udløbet, omkring Fanø og ved Manø til Grænsen.

Der var Østers, men for faa til lønnende Skrabning.

Der foregaar hist og her en kraftig Tilsanding eller Sandflytning og det er jo for alt Døden, ogsaa for Østers.

S. P. Sørensen fortæller videre, at der omkring samme Tid var stærkt paa Tale at sende Ansøgning til Re-

geringen om at faa Lov at laase eller afmærke et Stykke i Hobugten, og der forsøge at udsætte Østersyngel.

Ansøgningen blev ikke sendt, og den var sikkert ogsaa kommen tilbage med Paategning: Nægtet!

T. Kragelund.

Mudderskøjter.

Fotografiet er af et Par Vadesko, Mudderskøjter eller Tangskøjter.

Vadeskoene findes paa Esbjerg Museum, og er fremstillet af Niels Hansen Schmidt, født i Oxby den 19. Juni 1872 og død i Ho den 28. Juli 1943.

Helt inde i det inderste af Hobugten, op mod Ho,

Mudderskøjter eller Vadesko.